

Arrest

nr. 244 104 van 16 november 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 10 november 2015 België is binnengekomen, diende op 26 maart 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoekster is samen met haar zus, schoonbroer en moeder naar België gekomen. Hun verzoek om internationale bescherming van 30 november 2015 werd door de commissaris-generaal afgewezen met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep bevestigde de Raad deze beslissingen (RvV 25 februari 2019, nr. X; RvV 25 februari 2019, nr. X).

1.2. Op 9 december 2019 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 11 december 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 26/03/2019

Overdracht CGVS: 04/07/2019

U werd gehoord op 26 september 2019 van 14u01 tot 17u15 op het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS), in de aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat Meester Titus Ntekedi was loco Meester Mir-Baz aanwezig gedurende het gehele persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U, F. A., verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent afkomstig uit de Yakatoot wijk in Kabul. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen. U bent Tadzjiekse van origine en een soennitische moslim. U ging niet naar school en hielp uw zus thuis met naaien of hielp in het huishouden.

Uw vader overleed nog voor uw geboorte. U woonde sindsdien met uw moeder en zus bij uw oom langs moederszijde N. A. en zijn vrouw en kinderen in Kabul. Toen uw zus J. trouwde ging ze in Aqcha bij haar man N. A. S. wonen. Op jonge leeftijd werd u ook beloofd aan de jongste zoon van uw oom aan moederszijde. Hij stierf echter door een ziekte. Vervolgens zei uw oom dat u moest trouwen met zijn andere zoon, J. A. Deze neef is zo'n 40 à 45 jaar oud en kwam vaak bij jullie op bezoek. U zou zijn tweede vrouw worden. Uw moeder en u accepteerden dit huwelijk echter niet.

U kreeg problemen met J. Enerzijds vonden er aanrandingen plaats. Deze bestonden uit ongewenste aanrakingen van zijn kant. Daarnaast heeft hij u ook verkracht. Op een donderdag toen u alleen met hem thuis was, volgde hij u naar uw kamer en trok uw kleren uit. Hij verkrachtte u en zei achteraf dat u het niemand mocht vertellen. Indien u dit wel zou doen, zou hij u en uw moeder van kant maken. Toen uw moeder die dag thuiskwam weende u, maar u vertelde haar niks. Hierdoor kreeg u zelfmoordneigingen, maar een effectieve poging ondernam u niet door de gedachte aan uw moeder. De ongewenste aanrakingen gingen na de verkrachting verder. Niemand is op de hoogte van dit misbruik door uw neef.

Op een dag, een week of twee later, kwamen uw zus en uw schoonbroer bij u thuis langs met de boodschap dat ze het land zouden verlaten. Uw schoonbroer kampte zelf met problemen. Uw moeder en u smeekten hen om jullie mee te nemen om aan het gedwongen huwelijk met uw neef en aan uw oom te kunnen ontsnappen en uiteindelijk stemden uw zus en schoonbroer in. Op veertienjarige leeftijd verliet u Afghanistan. U vestigde zich voor drie jaar in Iran. Hier leefde u eerst samen met uw moeder, zus, uw schoonbroer en zijn familie in het huis van de familie van uw schoonbroer. Later dienden jullie met z'n vier in een tuin leven. Jullie verbleven illegaal in Iran. Uw schoonbroer werd echter gearresteerd door de Iraanse politie en werd gedeporteerd naar Afghanistan. Uw zus ging met hem mee. Een maand later waren uw zus en schoonbroer terug bij jullie in Iran. Ze vertelden dat de problemen aanwezig zouden blijven in Iran en beslisten om naar Europa te vertrekken. Uw moeder en u volgden hen.

U reisde via Turkije, Griekenland, onbekende landen, Oostenrijk en Duitsland naar België, om een maand na uw vertrek uit Iran in België aan te komen. Uw moeder K. A. (OV n° (...)) diende hier een verzoek om internationale bescherming in op 30 november 2015. Ook uw zus en schoonbroer dienden hier een verzoek in (OV n° (...)). U stond als minderjarige ingeschreven op het dossier van uw moeder en had dus geen apart asielverzoek. Er werd op 27 september 2018 door het CGVS een weigeringsbeslissing uitgesproken in het dossier van uw moeder, zus en schoonbroer omdat er geen geloof werd gehecht aan enerzijds de problemen van uw schoonbroer en anderzijds aan die van uw moeder en zus met uw neef en oom. In beroep werd de weigeringsbeslissing bevestigd door de RvV op 25 februari 2019. Uw zus en schoonbroer dienden nadien een volgend verzoek in dat niet-ontvankelijk werd verklaard door het CGVS op 31 juli 2019. Het beroep hiertegen is hangende.

U verliet het land niet en op 26 maart 2019 dient u een eigen verzoek om internationale bescherming in. U vreest bij terugkeer nog steeds die neef en uw oom omwille van uw ontsnapping aan het gedwongen huwelijk en omwille van het misbruik.

Daarnaast wil u hier een eigen leven opbouwen en hebt u hier vrijheid in bijvoorbeeld het kiezen van een partner, studies en werk. U kan in Afghanistan niet leven zonder een mannelijke beschermer en die heeft u niet.

Ter staving van uw verzoek legt u de taskara van uw moeder voor en haar medisch dossier. Ook bracht u het resultaat van uw theoretisch rijexamen in België, uw aanvraag voor een voorlopig rijbewijs en uw arbeidsovereenkomst mee.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit uw verklaringen op DVZ blijkt immers dat u om een vrouwelijke tolk en een vrouwelijke protection officer hebt gevraagd omdat uw asielmotieven gendergerelateerd zijn.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een vrouwelijke protection officer en met een vrouwelijke tolk.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door de u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art.1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. Ook heeft u geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk gemaakt.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vooreerst vervolgd te worden door uw oom langs moederszijde, N. A., en zijn zoon J., dit omdat u door hen gedwongen werd te huwen met J. Daarnaast haalde u aan dat J. u al fysiek mishandelde. Het Commissariaat-generaal (CGVS) meent dat u er niet in slaagt deze vrees aannemelijk te maken doorheen het persoonlijk onderhoud.

In eerste instantie blijkt dat u in het kader van uw verzoek deels steunt op dezelfde motieven als aangehaald door uw moeder K. A. en zus J. A., in het kader van hun verzoek om internationale bescherming. Het gedwongen huwelijk tussen u en J. wordt opnieuw door u aangehaald als vrees voor vervolging en bijgevolg als reden voor uw vlucht uit Afghanistan. In hoofde van uw uw moeder, schoonbroer N. A. S. en uw zus werd door het CGVS echter besloten tot een weigering van de vluchtelingstatus en weigering van subsidiaire beschermingsstatus daar geen geloof kon worden gehecht aan dit element van hun asielrelaas en vluchtmotieven. Deze beslissing werd in beroep gevolgd door de RvV, waardoor deze kracht van gewijsde bezit. Bijgevolg kan ook in uw hoofde niet worden besloten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming omtrent dit onderdeel van uw asielrelaas, namelijk uw vrees dat u gedwongen zou worden uitgehuwelijkt aan uw neef. U kan de motivering vermeld in de beslissing van uw schoonbroer, die eveneens geldt voor uw moeder en zus, hieronder lezen:

Uw vrouw J., uw schoonmoeder K. en schoonzus F. stellen voorts dat zij niet terug kunnen keren naar Afghanistan omdat F. door haar oom N. A. gedwongen zou worden om te trouwen met diens zoon J. Doorheen de persoonlijke onderhouds slagen jullie er echter niet in aannemelijk te maken dat er sprake was van enige dwang door N. A.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat noch u, noch uw vrouw J., noch uw schoonmoeder K. bij de DVZ ook maar enige melding maakt van dit gedwongen huwelijk als reden waarom jullie niet zouden kunnen terugkeren naar Afghanistan (vragenlijsten CGVS N., J. en K. dd. 25/01/2016). Hoewel deze vragenlijst niet tot doel heeft dat u een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten geeft, is het hoogst opmerkelijk dat geen van jullie ook maar iets zegt over dit gedwongen huwelijk. Integendeel, uw vrouw J. en uw schoonmoeder K. zeggen uitdrukkelijk dat zij zelf geen persoonlijke vrees hadden maar louter u volgden, omdat uw leven in gevaar was (vragenlijst CGVS J., p. 1; vragenlijst CGVS K., p. 1). K. zegt daarbij dat zij en haar andere dochter F. niet alleen konden achterblijven omdat niemand dan voor hen zou kunnen zorgen, hetgeen een opportuun moment was om melding te maken van een eventueel gedwongen huwelijk (vragenlijst CGVS K., p. 1).

Verder zegt K. nog dat zij verplicht werd om mee te komen (verklaring DVZ K. dd. 25/01/2016, p. 9) hetgeen de indruk versterkt dat er geen sprake was van een gedwongen huwelijk voor F. Bovendien werden hun verklaringen op de DVZ voorgelezen in het Dari en hebben zij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat zij zich uitdrukkelijk akkoord hebben verklaard met de inhoud ervan.

Uit zowel uw verklaringen als deze van uw vrouw J., uw schoonmoeder K. en uw schoonzus F. blijkt bovendien dat er nooit sprake is geweest van een werkelijke dwang om F. te doen trouwen met J. Doorheen de persoonlijke onderhouden heeft het CGVS verschillende keren gevraagd om deze dwang te concretiseren maar jullie maken op geen enkel moment aannemelijk dat er sprake zou zijn geweest van een druk waar jullie niet onderuit konden. U beweert zelf dat u de details niet kende (CGVS 1, p. 14), J. zegt vaagweg dat jullie geen nee konden zeggen (notities CGVS J. dd. 24/01/2018, p. 10), heeft het dan over lastig gevallen worden (notities CGVS J. dd. 29/03/2018, p. 3) en zegt verder dat het pas na haar huwelijk erger werd (CGVS J. dd. 29/03/2018, p. 6) hoewel ze meermaals enorm vaag is over wanneer het gedwongen huwelijk eerst ter sprake kwam (CGVS J. dd. 29/03/2018, p. 3; CGVS J. dd. 06/06/2018, p. 6). Uiterst frappant is ook dat J. niet weet hoe het precies erger werd omdat zij toen bij u in Aqcha was (CGVS J. dd. 29/03/2018, p. 7; CGVS J. dd. 06/06/2018, p. 6) hetgeen absoluut niet overtuigt aangezien zij alvorens u te smeken hen mee te nemen toch minstens op de hoogte moet geweest zijn van de concrete dwangmaatregelen waaronder haar moeder en zus te lijden hadden. Zij geeft verder aan dat F. niet wilde trouwen en zelfmoord zou plegen maar gevraagd naar wat haar zus zelf over J. vond, komt ze niet verder dan de vage bewering dat ze "niet dacht" en "niets zei" (CGVS J. dd. 29/03/2018, p. 6-7). Dat J. zo vaag blijft over wanneer en hoe dit conflict concreet ontstond en escaleerde, en over de gevoelens van haar eigen zus tegenover de man met wie ze gedwongen zou moeten trouwen, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit gedwongen huwelijk.

Uiteindelijk blijkt uit jullie aller verklaringen dat het zogenaamde verergeren van de situatie louter neerkwam op discussies tussen N. A. en K. maar dat K. er in slaagde om steeds te weigeren haar dochter te laten huwen zonder dat hier enige gevolgen aan gekoppeld werden (CGVS J. dd. 29/03/2018, p. 5, 6; CGVS J. dd. 06/06/2018, p. 5; CGVS K. dd. 06/06/2018, p. 3, 5, 6; notities CGVS F. dd. 29/03/2018, p. 3; notities CGVS F. dd. 06/06/2018, p. 3, 4). Zowel J., K. als F. zeggen daarbij expliciet dat het nooit verder ging dan een discussie (CGVS J. dd. 29/03/2018, p. 6; CGVS K. dd. 06/06/2018, p. 3, 5; CGVS F. dd. 06/06/2018, p. 4, 5). K. zelf zegt uiteindelijk dat N. A. wel eens agressief werd en een kopje brak, deed alsof er te veel zot in het brood was (CGVS K. dd. 06/06/2018, p. 3) en een algemene negatieve sfeer creëerde (CGVS K. dd. 06/06/2018, p. 6) maar dat er nooit andere dwangmaatregelen genomen werden of nooit andere agressieve voorvallen waren behalve het breken van het kopje (CGVS K. dd. 06/06/2018, p. 6). J. zegt ook nog expliciet dat N. A. de toestemming van K. verwachtte voor het huwelijk van F. maar dat ze niet akkoord ging (CGVS J. dd. 06/06/2018, p. 6). Dit alles kan bezwaarlijk gekwalificeerd worden als zwaarwichtig genoeg om te kunnen spreken van een gedwongen huwelijk en wijst er net op dat N. A. F. niet wilde of kon dwingen te trouwen. Het enige moment waarop N. A. jullie werkelijk bedreigd zou hebben was toen K. hem opbelde vanuit Iran. U beweert dat N. A. toen heel kwaad was (CGVS 2, p. 7) en dat hij er mee dreigde niemand van jullie in leven te laten (CGVS 3, p. 10). Hierbij moet echter opgemerkt worden dat uw verklaringen hierover diametraal tegenover die van uw schoonmoeder K. staan. Waar u immers tweemaal beweert dat het K. was die haar broer opbelde en u zelf niet met N. A. sprak (CGVS 2, p. 7; CGVS 3, p. 10), verklaart K. tweemaal uitdrukkelijk dat u N. A. opbelde en met hem sprak, verduidelijkend dat zij de reactie van N. A. niet wist (notities CGVS K. dd. 24/01/2018, p. 4; notities CGVS K. dd. 06/06/2018, p. 5). Deze duidelijke tegenstrijdigheid over het enige moment waarop er een effectieve bedreiging werd uitgesproken door N. A. doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid dat er sprake zou zijn van een gedwongen huwelijk.

Daarbovenop bevatten jullie verklaringen nog enkele ernstige tegenstrijdigheden over jullie relatie met N. A. waardoor de geloofwaardigheid van dit gedwongen huwelijk nog verder ondermijnd wordt.

Een eerste belangrijke tegenstrijdigheid komt naar voren in jullie verklaringen over waar N. A. woonde. Zelf verklaart u dat N. A. volgens u altijd in hetzelfde huis woonde als J., K. en F. (CGVS 2, p. 9) en ook F. beweert dat N. A. sinds het overlijden van haar vader altijd bij hen woonde (CGVS F. dd. 06/06/2018, p. 2). J. verklaart in haar eerste persoonlijk onderhoud echter dat N. A. en J. in Taimani woonden (CGVS J. dd. 24/01/2018, p. 4). In het tweede en derde persoonlijke onderhoud op het CGVS verklaart J. plots net als u en F. dat N. A. altijd in hetzelfde huis bij uw schoonfamilie woonde (CGVS J. dd. 29/03/2018, p. 4; CGVS J. dd. 06/06/2018, p. 6). Nochtans is uw schoonmoeder K. duidelijk in haar eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS waar ze tot driemaal toe expliciet zegt dat eens haar broer N. A. rijk werd, hij naar Taimani verhuisde en zijn deel van het huis verhuurde (CGVS K. dd. 24/01/2018, p. 2, 3 en 5).

Dit geeft sterk de indruk dat jullie tussen de verschillende persoonlijke onderhouden in jullie verklaringen op elkaar hebben afgestemd en de impact van N. A. op uw schoonfamilie wilden uitvergroten door te beweren dat hij bij jullie woonde. Aangezien de gebeurtenissen zich binnenshuis zouden hebben afgespeeld, is de woonplaats van N. A. van essentieel belang en doen jullie tegenstrijdige verklaringen hierover op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van de gebeurtenissen en de dwang die N. A. zou uitgeoefend hebben.

Hierop aansluitend geven K. en F. tegenstrijdige verklaringen af over de discussies tussen N. A. en K. K. beweert namelijk dat F. nooit getuige was van de ruzies omdat ze buiten speelde en dat F. nooit iets heeft opgemerkt omdat K. haar er nooit over vertelde (CGVS K. dd. 06/06/2018, p.5). F. zelf zegt echter dat ze N. A. en K. vaak ruzie zag maken en dat ze elke dag ruzie hadden (CGVS F. dd. 29/03/2018, p. 3) waarna ze beschrijft wat ze zag (CGVS F. dd. 29/03/2018, p. 4). Deze duidelijke tegenstrijdigheden over de discussies doet opnieuw sterk twifelen aan de waarachtigheid ervan.

Verder beweert J. in eerste instantie dat N. A. problemen had met uw huwelijk omdat hij uw familie niet kende (CGVS J. dd. 24/01/2018, p. 5). Later beweert ze echter dat N. A. niet geïnteresseerd was in uw huwelijk met J. en er geen mening over had (CGVS J. dd. 06/06/2018, p. 6). K. zegt dan weer dat N. A. akkoord ging met uw huwelijk met J. en zelfs een rol speelde in de huwelijksceremonie waarbij J. ook getuige was (CGVS K. dd. 24/01/2018, p. 3). Hoe jullie dit schetsen is maar weinig geloofwaardig. J. geeft zelf meermaals aan dat zij met u trouwde om een beschermer te hebben voor de familie (CGVS J. dd. 24/01/2018, p. 3). In dat geval mag verwacht worden dat N. A. als huidige beschermer van de familie op zijn minst geïnteresseerd zou zijn in dit huwelijk, zeker indien hij werkelijk van plan was F. tot een huwelijk met zijn zoon te dwingen. J. verklaart zelfs uitdrukkelijk dat N. A. schrik had dat haar moeder F. zou verloven aan iemand van uw familie (CGVS J. dd. 29/03/2018, p. 6; CGVS J. dd. 06/06/2018, p. 6). Dat N. A. geen mening of interesse zou hebben in dit huwelijk dat de machtsverhoudingen binnen de familie compleet veranderde, past niet in de door jullie geschetste context waarin N. A. uw schoonzus kon dwingen tot een huwelijk met zijn zoon. Bovendien moet hierbij nog een ernstige kanttekening gemaakt worden. Het is onbegrijpelijk dat u en J. terug naar Aqcha trokken om daar te huwen en te wonen terwijl u net in de familie was gebracht om als beschermer voor de familie te dienen, dus ook van F. en K. Geconfronteerd met deze vreemde beslissing zegt uw vrouw dat ze dachten dat u na het huwelijk bij uw schoonfamilie in Kabul zou blijven (CGVS J. dd. 06/06/2018, p. 3). Dit misverstand over de toekomstige woonplek is in de Afghaanse context na een verloving van negen maanden (CGVS K. dd. 24/01/2018, p. 3; CGVS F. dd. 06/06/2018, p. 3) waarin dergelijke afspraken konden gemaakt worden absoluut niet geloofwaardig, zeker gezien het belang van de rol van een mannelijke beschermer in een huis.

Deze duidelijke tegenstrijdige en onwaarschijnlijke verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van dit gedwongen huwelijk sterk en versterken de vaststelling dat er geen sprake was van enige dwang om F. met J. te laten trouwen.

Dat leidt tot het besluit dat er geen geloof wordt gehecht aan jullie vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch aan een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Ook de RvV concludeerde inzake dit asielmotief dat, gezien de veelheid aan frappante tegenstrijdigheden in de verklaringen van uw moeder, zus en schoonbroer, er geen geloof kan worden gehecht aan het beweerde gedwongen huwelijk, noch aan de vermeende problemen met en vrees ten aanzien van uw oom, N. A. Dat u zich nu weer op die problemen baseert om uw eigen verzoek te staven volstaat niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

In tweede instantie haalt u een nieuw persoonlijk element aan in uw eigen verzoek om internationale bescherming, namelijk het feit dat J. u verkrachtte en meerdere malen ongewenst aanraakte, kort voor jullie vlucht uit Afghanistan. De reden die u aanhaalt waarom hij u zou verkracht en aangerand hebben, is het feit dat u niet wilde trouwen met hem (CGVS, p.22). U legt een duidelijke link tussen uw verkrachting en het gedwongen huwelijk waartegen u en uw moeder gekant waren. U stelt ook dat hij u verkrachtte, omdat u op die manier niet met iemand anders zou kunnen trouwen. J. dacht volgens u nog steeds dat u zijn vrouw zou worden (CGVS, p.25). Het is bijgevolg weinig aannemelijk dat hij u dan op voorhand reeds zou verkrachten, immers diende hij enkel te wachten tot jullie huwelijk en was het ook niet geweten dat u Afghanistan zou ontvluchten. Voorts wordt de geloofwaardigheid van dit incident zwaar aangetast wegens de al vastgestelde ongeloofwaardigheid van het gedwongen huwelijk. Dit wordt immers als onderliggende oorzaak aangehaald van de verkrachting.

Voorts is het merkwaardig dat u deze feiten nooit eerder aanhaalde. U heeft deze nog niet eerder tegen iemand verteld, zelfs niet tegen uw moeder of zus na uw vlucht uit Afghanistan, toen jullie al veilig buiten het bereik waren van uw neef en uw oom. Ook nu blijft u herhalen dat u het niemand wil vertellen (CGVS, p.26). Uw sociaal assistent vertelde u dat u bij het CGVS vrij kan praten en uw problemen niet bij uw familie terecht zouden komen (CGVS, p.27). Het CGVS kan begrip opbrengen voor het feit dat personen die dergelijk misbruik hebben ondergaan kampen met schaamte en schuldgevoelens en dat het enige tijd duurt voor men hierover kan spreken. Echter dient hier ook te worden opgemerkt dat de kans hierover in vertrouwen te praten zich al eerder voordeed. Tijdens de behandeling van het dossier van uw moeder, waarop u ingeschreven stond als minderjarige, werd u ook persoonlijk gehoord. Hier was niemand van uw familie bij aanwezig, enkel uw advocaat. U sprak toen enkel over het gedwongen huwelijk met J., en repte geen woord over de verkrachting of de aanrandingen die hij u zou hebben aangedaan. Tijdens dit persoonlijk onderhoud werd nochtans duidelijk gemaakt dat hetgeen u daar vertelde niet ter ore zou komen van uw familie (Dossier (...), Persoonlijk onderhoud 29/03/2018, p.6). Toch haalt u tijdens het persoonlijk onderhoud van uw eigen verzoek aan dat u toen niets zei, omdat u niet wilde dat uw familie hiervan op de hoogte zou zijn (CGVS, p.27). Het feit dat u toen deze gebeurtenissen niet aanhaalde, doet gezien deze vaststellingen verdere afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Ook haalt u meermaals aan dat u niet terug kan wegens het ontbreken van een mannelijke beschermer of een 'supporter' in Afghanistan (CGVS, p.13, p.14, p.20, p.21, p.23). Uw vader stierf voor uw geboorte en u heeft geen broers. U stelt dat uw schoonbroer u niet kan beschermen, omdat hij dit niet accepteert en nu reeds minder contact met hem heeft (CGVS, p.13, p.21). Dat hij u niet zal willen beschermen en ondersteuning bieden is een loutere bewering. Aangezien de problemen met uw oom N. A. en uw neef J. niet geloofwaardig geacht worden, is er geen reden om aan te nemen dat u niet kunt rekenen op de steun van uw familieleden bij terugkeer.

Tot slot kan er geen vrees vastgesteld worden als gevolg van uw verblijf in België bij uw terugkeer. U gaat naar school en werkt, gaat op stap met vriendinnen en draagt westerse kleding, zo geeft u aan (CGVS, p.11, p.12, p.13, p.14). U gaat ook sporten in het park, of speelt pingpong in het opvangcentrum. Met Afghaanse vriendinnen spreekt u thuis af, met Belgische vriendinnen gaat soms shoppen in Antwerpen (CGVS p. 10). Voor de toekomst heeft u het vooral over studeren, werken, rondhangen met vrienden en reizen (CGVS, p.18). U zou willen werken als buschauffeur, u behaalde hiervoor al uw theoretisch rijbewijs en u wil studeren (CGVS p. 8). U stelt dat u in België veranderde, dat u hier uit kan gaan in welke stijl u wilt en hier kan doen wat u wilt (CGVS, p.19). Ook al was u minderjarig bij uw vertrek uit Afghanistan, u toont niet in concreto aan dat uw verblijf in België van u een dusdanig verwesterde vrouw zou hebben gemaakt dat u niet opnieuw uw leven in Afghanistan zou kunnen opnemen. In het centrum waar u verblijft draagt u altijd uw hoofddoek, dit omdat daar andere (Afghaanse) jongens zijn en u zich zonder hoofddoek schaamt, daarbuiten draagt u deze soms als u het leuk vindt (CGVS, p.13). U bent een praktiserende moslim, bidt en vast nog steeds tijdens de Ramadan (CGVS, p.15). Ook stelt u dat u in Afghanistan geen andere religieuze zaken moest doen in vergelijking met hier (CGVS, p.15). U vindt het nog steeds belangrijk om te bidden en deel te nemen aan de Ramadan (CGVS, p.15). Aldus kan gesteld worden dat een terugkeer naar een islamitisch land als Afghanistan geen danig grote aanpassing van u zal vergen. Verder bent u geen lid van bepaalde verenigingen of bent u hier niet politiek actief (CGVS p. 11-12). U luistert naar muziek, zowel westerse als Afghaanse en thuis danst u soms met vrienden, niet in discotheken (CGVS p. 12). Dat u in Afghanistan niet dezelfde vrijheden zou kennen als hier volstaat niet om een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade te weerhouden. Deze beperkingen zijn gebaseerd op de in Afghanistan heersende culturele normen en waarden en betreffen algemene in het land geldende regels. U toont niet aan dat er fundamentele rechten van uw persoon geschonden zouden worden indien u naar Kabul, vanwaar u afkomstig bent, zou terugkeren en zich zou moeten aanpassen aan de aldaar geldende waarden en normen. Dat u niet vrij zal zijn om uw (huwelijks)partner te kiezen is een blote bewering, er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen omtrent het gedwongen huwelijk dat door uw oom zou zijn beslist, en bovendien is er actueel geen enkele sprake van een gepland huwelijk (CGVS p. 20). Dat u in Afghanistan, meer bepaald in Kabul, niet naar school zal kunnen gaan is ook een bewering die niet wordt gestaafd. Bovendien blijkt uit objectieve informatie dat er meer onderwijsmogelijkheden zijn gekomen voor meisjes en vrouwen, zeker in de grote steden als Kabul. Dat u niet zal kunnen studeren of werken als vrouw in Kabul wijt u vooral aan het feit dat u geen mannelijke beschermer heeft, terwijl geen geloof wordt gehecht aan de problemen met uw oom en u ook een schoonbroer heeft.

Los van uw nonkel N. A. en uw neef J. en het feit dat u een ongehuwde vrouw bent en een vrijere levensstijl wil, heeft u geen andere vrees bij terugkeer (CGVS, p.19).

Er moet dan ook besloten worden dat u niet aantoonbaar is dat u door uw verblijf in België dermate ingrijpend veranderde dat u hierdoor een gegronde vrees op vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt bij terugkeer naar Afghanistan.

Ook de documenten die u ter staving van uw verzoek indiende, kunnen deze bevindingen niet veranderen. De taskara van uw moeder en haar medisch dossier staven de verklaringen in uw eigen asielaanvraag niet. Ook de uitslag van uw theoretisch rijexamen, de aanvraag voor een voorlopig rijbewijs en uw arbeidsovereenkomst, vertonen geen bewijskracht omtrent uw asielrelaas maar zijn louter documenten die uw bezigheden in België aantonen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de

veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; de COI Focus Afghanistan:

Security situation in Kabul city van 15 mei 2019, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjjiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjjiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er

zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in de stad Kabul actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul stad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van artikel 1A van het Verdrag van Genève; Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;

Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Schending artikel 3 EVRM juncto Schending artikel 48/4, §2, b en c van de vreemdelingenwet".

"Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto schending van gelijkheidsbeginsel juncto Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel".

Zij verwijst naar de definitie van het begrip vluchteling van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en stelt dat zij vreest vervolgd te worden omdat ze weigerde akkoord te gaan met een gedwongen huwelijk.

Verzoekster meent dat ze tot de sociale groep van de alleenstaande vrouwen behoort en is eveneens verkracht geweest door de persoon die met haar wou huwen. Ter staving van haar subjectieve vrees wenst ze te verwijzen naar haar verklaringen afgelegd bij het Commissariaat-generaal. Ter staving van haar objectieve vrees wenst ze te verwijzen naar landeninformatie van 20 september 2018 van US Department of Labor, namelijk "Annual report on child labor (covering 2017)" en van 30 augustus 2018 van UN High Commissioner for Refugees, namelijk "Guidelines for assessing the need for international protection of asylum-seekers from Afghanistan" en berichtgeving van Newsweek, "Rape, Underage Sex, Forced Marriage, Abuse: A Form of Trafficking in Persons" van 29 maart 2017 en van www.pajhwok.com "Forced Marriage: A Cultural Dimension Of Human Trafficking" van 1 maart 2017.

Verzoekster kan de bescherming van het land van herkomst niet invoeren omdat de lokale autoriteiten niet in staat zijn om zichzelf te beschermen. De traditie van Afghanistan biedt evenmin bescherming tegen dergelijke wanpraktijken.

Verzoekster meent dat haar beslissing niet individueel gemotiveerd is. De bestreden beslissing heeft 98% de beslissingen van de schoonbroer en de moeder en zus overgenomen. Er staan amper een paar regels in de bestreden beslissing over verzoekster zelf.

De bestreden beslissing hecht geen geloof aan de gebeurtenissen die plaatsvonden in het kader van het gedwongen huwelijk. De reden hiervan is dat verzoekster dit feit niet eerder vermeld heeft bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekster meent dat de bestreden beslissing ten onrechte dit feit in twijfel trekt omwille van de verklaringen van haar moeder bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeksters moeder is zeer oud en bijna volledig doof. Haar geheugen laat haar meestal in de steek gezien de ziektes en haar hoge leeftijd. Verzoekster meent dat ze meerdere verklaringen afgelegd heeft over dit feit en ze meent dat dit dossier niet in haar totaliteit beoordeeld is. Verzoekster meent dat ten onrechte aan haar verkrachting geen geloof wordt gehecht. De commissaris-generaal laat zich beïnvloeden door de eerdere negatieve beslissing en ze vindt het moeilijk nu een andere beslissing te nemen. Waarom verkracht een man een minderjarige juffrouw in Afghanistan? Verzoekster denkt dat hij dit gedaan heeft om te vermijden dat ze niet met iemand anders kan trouwen. Dit denkt verzoekster. Zij weet niet wat de verkrachter zelf denkt. Verzoekster was een minderjarig meisje en het is in die zin zeer moeilijk om te begrijpen waarom ze verkracht was.

Zij verwijst naar haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij het ook niet weet. Omdat zij altijd aangerand werd door hem. Ja, dat denkt verzoekster, omdat er geen andere reden is. En verzoekster wilde hem niet. Het is best mogelijk dat ze verkracht was om gewoon zich te bevredigen. Zij heeft zelf dit niet van de monde van de verkrachter gehoord dat hij haar wou verkrachten omwille van dit feit. De bestreden beslissing stelt dat verzoekster een keer al de kans had om in vertrouwen over deze feiten te praten. Verzoekster heeft dit niet gedaan en nu is het te laat. Verzoekster meent dat dit wereldvreemd is en verwijst naar de rapportage over de "me-too-beweging" en de slachtoffers van Harvey Weinstein en verwijst naar berichtgeving van www.standaard.be. Bij sommige slachtoffers duurt het jaren tot ze durven om die stap te zetten. De bestreden beslissing heeft de verklaringen van verzoekster totaal op een verkeerde wijze gelezen. Verzoekster meent dat de bestreden beslissing nagelaten heeft om rekening te houden met haar verklaringen die een zeer doorleefd karakter hebben en citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud.

Verzoekster heeft geen mannelijk familielid op wie ze mag rekenen. Haar schoonbroer woont in België en zij heeft een zwakke band met hem. Verzoekster is totaal verwesterd en ze gaat zelf uit met de vriendinnen. Ze leeft op een westerse wijze en verwijst naar verklaringen dat zij hier vrienden heeft, jongens en meisjes, dat dit voor haar geen probleem is, maar in Afghanistan is dat onmogelijk. Zij meent dat zij zelf wil kiezen met wie ze samenwoont of trouwt. Dit is uit den boze in Afghanistan. Zij heeft een leeftijd dat ze moet trouwen. Ze zal niet de kans krijgen om zelf te kiezen met wie ze trouwt. De commissaris-generaal kent zeer goed de praktijken in Afghanistan wat het huwelijk betreft.

De bestreden beslissing heeft nagelaten om op een afdoende wijze te motiveren waarom geen rekening werd gehouden met het profiel van verzoekster, waarom zij niet in aanmerking zou komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, b), en c), van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoekster niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster licht toe als volgt:

"Hierbij wenst verzoeker te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de 'sliding scale':

"Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming".

Verzoekers heeft deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door de bovenvermelde redenen en door het feit dat ze alleenstaande vrouw is zonder mannelijke familieleden op wie ze mag rekenen.

Verzoeker is een jonge en aantrekkelijke dame die zichzelf volop aan het ontplooien is in België. Verzoeker meent dat ze in België veilig is en dat ze bij een eventuele terugkeer onderworpen zal worden aan de vervolgingen.

Verweerster meent dat Kaboel veilig is.

Verzoeker is niet akkoord met deze foutieve stelling omwille van haar persoonlijke situatie maar ook omwille van de veiligheidssituatie.

Verzoeker wenst ook verwijzen naar de volgende landeninformatie over de situatie van de terugkeerders;

Presentation on the situation in Afghanistan (background; security situation; displacement; humanitarian situation; risk profiles; education; health; internal protection alternative / IFA)

International Protection Needs of asylum-seekers from Afghanistan; 12 March 2018 – Vienna, Austria (Expert Opinion or Position, English)

Slide 6 Regions most affected by conflict 16% of verified civilian casualties were recorded in Kabul city in 2017 For the first time, in 2017, UNAMA recorded attacks by ISK outside of Nangarhar or Kabul, in Herat province In 2017, conflict caused new internal displacement in 31 out of 34 provinces Southern Central Eastern South Eastern Western Northern North Eastern Central Highlands - [...] - Neither Kabul nor Herat city were safe for civilians in 2017, with both cities reporting hundreds of civilian casualties (Kabul city > 1,600, representing a 17% increase compared to 2016). - Although the Central Highlands has recorded relatively few civilian casualties in recent years, the local population redominantly Hazara) is effectively isolated. [...] ISK has also claimed responsibility for recent attacks on Shia mosques in Kabul and Herat. Internal displacement: All 34 provinces are hosting IDPs, undermining their capacity to absorb returnees from Pakistan and Iran and provide adequate shelter, livelihoods, and basic services. [...] - Even in cities with a mixed population, such as Kabul and Herat, communities are largely segregated in different neighborhoods with minimal interaction. Although political alliances have formed between leaders of different communities, such alliances are primarily a result of political expedience rather than shared ideology and remain fragile. [...] In addition, UNHCR provides protection and assistance to almost 500 refugees and asylum-seekers of various nationalities residing in Kabul, Kandahar and Herat, registered under the UNHCR mandate in the absence of a national refugee law. - 58,592 registered Afghan refugees returned to Afghanistan in 2017 from Pakistan (98%), Iran (2%) and other countries. https://www.ecoi.net/en/file/local/1426865/90_1521184267_unhcr-afg-ppt-aurvasi-patel-20180312-oeavn.pdf

9 April 2018 | IRIN – Integrated Regional Information Network
Afghanistan

Article on internally displaced persons and returnees

As conflict spreads, chronic displacement becomes a powderkeg in Afghanistan (Media Report, English)
The battle had reached our doorsteps," Mohammad said, standing outside his family's new home: a bare, single room in a compound set amid tents and shanty homes near Jalalabad, the capital of the eastern province of Nangarhar. [...] The displaced and the returnees throng together in swelling districts like Behsud, which curves around urban Jalalabad. In settlements spreading over once-barren land, people live clustered in tents, hastily built structures, or under the open sky. [...] Fighters aligned with IS have injected a new level of volatility into the mix in eastern Afghanistan, where it has carved out an enclave and staged attacks against the Taliban, the government, civilians, and aid groups – including a January attack on the offices of Save the Children [<http://www.irinnews.org/news/2018/02/08/afghan-attacks-force-aid-rethink-leave-local-ngos-more-exposed>] in Jalalabad
<http://www.irinnews.org/feature/2018/04/09/conflict-spreads-chronic-displacement-becomes-powderkeg-afghanistan>

31 January 2018 | Oxfam (Author), published by ReliefWeb
Afghanistan

Report on influence of the return of refugees on the ongoing conflict (situation in Herat, Kunduz and Nangarhar provinces and Kabul)

Returning to Fragility: Exploring the link between conflict and returnees in Afghanistan (Special or Analytical Report, English)

Even when they can rely on family support, the general perception encountered in this research is that vulnerabilities are higher for unaccompanied minors, single women and female-headed households. <https://www.ecoi.net/en/document/1425172.html>

25 January 2018 | RDC – Refugee Documentation Centre, Legal Aid Board
Afghanistan

Query response on Afghanistan: Returned asylum seekers

Afghanistan – Information on treatment of returnees to Afghanistan, particularly deportees/failed asylum seekers or those who have returned from studying abroad. (Response, English)

Country Information Report Afghanistan) A report published by UK-registered charity the Refugee Support Network, in a chapter titled "Afghanistan overview", states: "The situation faced by the returnee population is in fact bleaker, with unemployment and difficulties securing a sustainable livelihood an especial challenge for returnees and IDPs, particularly those attempting to re-settle in Kabul and Herat" https://www.ecoi.net/en/file/local/1423145/1788_1517321026_2501.pdf

Afghanistan

Statement on the security situation for civilian population (security situation for returnees; possible additional risk factors for returnees from Western countries; possibilities for returnees to evade risks; possibility to safeguard means of existence for single returnees between the age of 18 and 40; access to housing and labour market; situation of Hazara minority)

Stellungnahme vom 5.2.2018 an das VG Wiesbaden (Expert Opinion or Position, German)

Februar 2017 starben bei einem Angriff der Taliban auf eine Schule im ländlichen Raum der Provinz Laghman zwei Schüler, sieben wurden verletzt.²² In der Provinz Herat kamen am 27. Mai 2017 bei der Explosion eines Sprengsatzes in einem Kleinbus mindestens 13 Menschen ums Leben, acht weitere wurden verletzt. [...] 5415610&s=afghanistan/ 24 Reuters, Suspected bomb kills seven outside historic mosque in Afghanistan's Herat, 6. Juni 2017, Abrufbar unter: <https://www.reuters.com/article/us-afghanistan-attack/suspected-bomb-kills-seven-outside-historic-mosque-in-afghanistans-herat-idUSKBN18X1E0?feedType=RSS&feedName=worldNews> 25 DW, Mindestens 24 Tote bei Bombenanschlag in Kabul, 24. [...] 5415610&s=afghanistan/ <https://www.reuters.com/article/us-afghanistan-attack/suspected-bomb-kills-seven-outside-historic-mosque-in-afghanistans-herat-idUSKBN18X1E0?feedType=RSS&feedName=worldNews> <https://www.reuters.com/article/us-afghanistan-attack/suspected-bomb-kills-seven-outside-historic-mosque-in-afghanistans-herat-idUSKBN18X1E0?feedType=RSS&feedName=worldNews> [...] Entführungen werden aber nicht nur durch regierungsfeindliche Gruppen durchgeführt, sondern auch durch kriminelle Gruppen.⁷³ Von staatlichen Akteuren kann gegen diese Übergriffe kein Schutz erwartet werden.⁷⁴ Die Provinz Herat ist beispielsweise ganz besonders von Entführungen betroffen, die sich oftmals an Geschäftspersonen oder ihre Familienangehörigen richten, um Geld zu erpressen. [...] Abrufbar unter: <http://www.bbc.co.uk/news/world-asia-34719314> 190 Jawed Zeyartjahi, 11 Dead As Rival Taliban Factions Fight It Out In Herat, Tolo News, 7. Dezember 2015. https://www.ecoi.net/en/file/local/1424910/6_1519216797_1802005-amnesty-afghanistan-02-2018.pdf

2.1.2. In een aanvullende nota van 7 september 2020 brengt de commissaris-generaal volgende stukken ter kennis:

- UNHCR's "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018;
- COI Focus "Afghanistan. Security Situation in Kabul City" van Cedoca van 8 april 2020;
- EASO-rapport "Afghanistan Security Situation" van juni 2019;
- EASO-rapport "Country Guidance" van juni 2019.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het oneens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in het verzoekschrift in wezen niet verder komt dan het louter volharden in haar vrees voor vervolging, het citeren uit algemene informatie en haar afgelegde verklaringen, het uiteenzetten van vage of theoretische beschouwingen en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hiermee doet zij geen afbreuk aan de pertinente en correcte motivering van de bestreden beslissing.

De Raad stelt tevens vast dat verzoekster volhardt in de motieven uiteengezet in het kader van de eerdere verzoeken om internationale bescherming van haar moeder, zus en schoonbroer. De uiteenzetting in het verzoekschrift vormt deels een herhaling van de verzoekschriften die werden ingediend tegen eerdere beslissingen van de commissaris-generaal (RvV 25 februari 2019, nr. 217 389 en RvV 25 februari 2019, nr. 217 390).

In die zin bevestigt de Raad dat deze elementen niet dienstig kunnen worden aangevoerd en het louter herhalen van eerder aangehaalde, doch ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven niet kan leiden tot een andersluidende appreciatie van voorliggend verzoek om internationale bescherming.

Verzoekster onderneemt niet de minste poging om de motieven met betrekking tot de verkrachting en aanranding door haar neef J., de vrees voor terugkeer bij gebrek aan een mannelijke beschermer en omwille van haar verblijf in België en haar wens om een vrijer leven te leiden, concreet te ontcrachten. Door deze motieven eenvoudig tegen te spreken of te ontkennen, weerlegt zij immers deze motieven hoegenaamd niet. Bijgevolg worden de bestreden beslissing door de Raad overgenomen als volgt:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit uw verklaringen op DVZ blijkt immers dat u om een vrouwelijke tolk en een vrouwelijke protection officer hebt gevraagd omdat uw asielmotieven gendergerelateerd zijn.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een vrouwelijke protection officer en met een vrouwelijke tolk.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door de u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art.1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. Ook heeft u geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk gemaakt.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vooreerst vervolgd te worden door uw oom langs moederszijde, N. A., en zijn zoon J., dit omdat u door hen gedwongen werd te huwen met J. Daarnaast haalde u aan dat J. u al fysiek mishandelde. Het Commissariaat-generaal (CGVS) meent dat u er niet in slaagt deze vrees aannemelijk te maken doorheen het persoonlijk onderhoud.

In eerste instantie blijkt dat u in het kader van uw verzoek deels steunt op dezelfde motieven als aangehaald door uw moeder K. A. en zus J. A., in het kader van hun verzoek om internationale bescherming. Het gedwongen huwelijk tussen u en J. wordt opnieuw door u aangehaald als vrees voor vervolging en bijgevolg als reden voor uw vlucht uit Afghanistan. In hoofde van uw moeder, schoonbroer N. A. S. en uw zus werd door het CGVS echter besloten tot een weigering van de vluchtelingstatus en weigering van subsidiaire beschermingsstatus daar geen geloof kon worden gehecht aan dit element van hun asielrelaas en vluchtmotieven. Deze beslissing werd in beroep gevolgd door de RvV, waardoor deze kracht van gewijsde bezit. Bijgevolg kan ook in uw hoofde niet worden besloten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming omtrent dit onderdeel van uw asielrelaas, namelijk uw vrees dat u gedwongen zou worden uitgehuwelijkt aan uw neef. U kan de motivering vermeld in de beslissing van uw schoonbroer, die eveneens geldt voor uw moeder en zus, hieronder lezen:

Uw vrouw J., uw schoonmoeder K. en schoonzus F. stellen voorts dat zij niet terug kunnen keren naar Afghanistan omdat F. door haar oom N. A. gedwongen zou worden om te trouwen met diens zoon J. Doorheen de persoonlijke onderhouds slagen jullie er echter niet in aannemelijk te maken dat er sprake was van enige dwang door N. A.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat noch u, noch uw vrouw J., noch uw schoonmoeder K. bij de DVZ ook maar enige melding maakt van dit gedwongen huwelijk als reden waarom jullie niet zouden kunnen terugkeren naar Afghanistan (vragenlijsten CGVS N., J. en K. dd. 25/01/2016). Hoewel deze vragenlijst niet tot doel heeft dat u een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten geeft, is het hoogst opmerkelijk dat geen van jullie ook maar iets zegt over dit gedwongen huwelijk. Integendeel, uw vrouw J. en uw schoonmoeder K. zeggen uitdrukkelijk dat zij zelf geen persoonlijke vrees hadden maar louter u volgden, omdat uw leven in gevaar was (vragenlijst CGVS J., p. 1; vragenlijst CGVS K., p. 1). K. zegt daarbij dat zij en haar andere dochter F. niet alleen konden achterblijven omdat niemand dan voor hen zou kunnen zorgen, hetgeen een opportuun moment was om melding te maken van een eventueel gedwongen huwelijk (vragenlijst CGVS K., p. 1).

Verder zegt K. nog dat zij verplicht werd om mee te komen (verklaring DVZ K. dd. 25/01/2016, p. 9) hetgeen de indruk versterkt dat er geen sprake was van een gedwongen huwelijk voor F. Bovendien werden hun verklaringen op de DVZ voorgelezen in het Dari en hebben zij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat zij zich uitdrukkelijk akkoord hebben verklaard met de inhoud ervan.

Uit zowel uw verklaringen als deze van uw vrouw J., uw schoonmoeder K. en uw schoonzus F. blijkt bovendien dat er nooit sprake is geweest van een werkelijke dwang om F. te doen trouwen met J. Doorheen de persoonlijke onderhouden heeft het CGVS verschillende keren gevraagd om deze dwang te concretiseren maar jullie maken op geen enkel moment aannemelijk dat er sprake zou zijn geweest van een druk waar jullie niet onderuit konden. U beweert zelf dat u de details niet kende (CGVS 1, p. 14), J. zegt vaagweg dat jullie geen nee konden zeggen (notities CGVS J. dd. 24/01/2018, p. 10), heeft het dan over lastig gevallen worden (notities CGVS J. dd. 29/03/2018, p. 3) en zegt verder dat het pas na haar huwelijk erger werd (CGVS J. dd. 29/03/2018, p. 6) hoewel ze meermaals enorm vaag is over wanneer het gedwongen huwelijk eerst ter sprake kwam (CGVS J. dd. 29/03/2018, p. 3; CGVS J. dd. 06/06/2018, p. 6). Uiterst frappant is ook dat J. niet weet hoe het precies erger werd omdat zij toen bij u in Aqcha was (CGVS J. dd. 29/03/2018, p. 7; CGVS J. dd. 06/06/2018, p. 6) hetgeen absoluut niet overtuigt aangezien zij alvorens u te smeken hen mee te nemen toch minstens op de hoogte moet geweest zijn van de concrete dwangmaatregelen waaronder haar moeder en zus te lijden hadden. Zij geeft verder aan dat F. niet wilde trouwen en zelfmoord zou plegen maar gevraagd naar wat haar zus zelf over J. vond, komt ze niet verder dan de vage bewering dat ze "niet dacht" en "niets zei" (CGVS J. dd. 29/03/2018, p. 6-7). Dat J. zo vaag blijft over wanneer en hoe dit conflict concreet ontstond en escaleerde, en over de gevoelens van haar eigen zus tegenover de man met wie ze gedwongen zou moeten trouwen, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit gedwongen huwelijk.

Uiteindelijk blijkt uit jullie aller verklaringen dat het zogenaamde verergeren van de situatie louter neerkwam op discussies tussen N. A. en K. maar dat K. er in slaagde om steeds te weigeren haar dochter te laten huwen zonder dat hier enige gevolgen aan gekoppeld werden (CGVS J. dd. 29/03/2018, p. 5, 6; CGVS J. dd. 06/06/2018, p. 5; CGVS K. dd. 06/06/2018, p. 3, 5, 6; notities CGVS F. dd. 29/03/2018, p. 3; notities CGVS F. dd. 06/06/2018, p. 3, 4). Zowel J., K. als F. zeggen daarbij expliciet dat het nooit verder ging dan een discussie (CGVS J. dd. 29/03/2018, p. 6; CGVS K. dd. 06/06/2018, p. 3, 5; CGVS F. dd. 06/06/2018, p. 4, 5). K. zelf zegt uiteindelijk dat N. A. wel eens agressief werd en een kopje brak, deed alsof er te veel zot in het brood was (CGVS K. dd. 06/06/2018, p. 3) en een algemene negatieve sfeer creëerde (CGVS K. dd. 06/06/2018, p. 6) maar dat er nooit andere dwangmaatregelen genomen werden of nooit andere agressieve voorvallen waren behalve het breken van het kopje (CGVS K. dd. 06/06/2018, p. 6). J. zegt ook nog expliciet dat N. A. de toestemming van K. verwachtte voor het huwelijk van F. maar dat ze niet akkoord ging (CGVS J. dd. 06/06/2018, p. 6). Dit alles kan bezwaarlijk gekwalificeerd worden als zwaarwichtig genoeg om te kunnen spreken van een gedwongen huwelijk en wijst er net op dat N. A. F. niet wilde of kon dwingen te trouwen. Het enige moment waarop N. A. jullie werkelijk bedreigd zou hebben was toen K. hem opbelde vanuit Iran. U beweert dat N. A. toen heel kwaad was (CGVS 2, p. 7) en dat hij er mee dreigde niemand van jullie in leven te laten (CGVS 3, p. 10). Hierbij moet echter opgemerkt worden dat uw verklaringen hierover diametraal tegenover die van uw schoonmoeder K. staan. Waar u immers tweemaal beweert dat het K. was die haar broer opbelde en u zelf niet met N. A. sprak (CGVS 2, p. 7; CGVS 3, p. 10), verklaart K. tweemaal uitdrukkelijk dat u N. A. opbelde en met hem sprak, verduidelijkend dat zij de reactie van N. A. niet wist (notities CGVS K. dd. 24/01/2018, p. 4; notities CGVS K. dd. 06/06/2018, p. 5). Deze duidelijke tegenstrijdigheid over het enige moment waarop er een effectieve bedreiging werd uitgesproken door N. A. doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid dat er sprake zou zijn van een gedwongen huwelijk.

Daarbovenop bevatten jullie verklaringen nog enkele ernstige tegenstrijdigheden over jullie relatie met N. A. waardoor de geloofwaardigheid van dit gedwongen huwelijk nog verder ondermijnd wordt.

Een eerste belangrijke tegenstrijdigheid komt naar voren in jullie verklaringen over waar N. A. woonde. Zelf verklaart u dat N. A. volgens u altijd in hetzelfde huis woonde als J., K. en F. (CGVS 2, p. 9) en ook F. beweert dat N. A. sinds het overlijden van haar vader altijd bij hen woonde (CGVS F. dd. 06/06/2018, p. 2). J. verklaart in haar eerste persoonlijk onderhoud echter dat N. A. en J. in Taimani woonden (CGVS J. dd. 24/01/2018, p. 4). In het tweede en derde persoonlijke onderhoud op het CGVS verklaart J. plots net als u en F. dat N. A. altijd in hetzelfde huis bij uw schoonfamilie woonde (CGVS J. dd. 29/03/2018, p. 4; CGVS J. dd. 06/06/2018, p. 6). Nochtans is uw schoonmoeder K. duidelijk in haar eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS waar ze tot driemaal toe expliciet zegt dat eens haar broer N. A. rijk werd, hij naar Taimani verhuisde en zijn deel van het huis verhuurde (CGVS K. dd. 24/01/2018, p. 2, 3 en 5).

Dit geeft sterk de indruk dat jullie tussen de verschillende persoonlijke onderhouden in jullie verklaringen op elkaar hebben afgestemd en de impact van N. A. op uw schoonfamilie wilden uitvergroten door te beweren dat hij bij jullie woonde. Aangezien de gebeurtenissen zich binnenshuis zouden hebben afgespeeld, is de woonplaats van N. A. van essentieel belang en doen jullie tegenstrijdige verklaringen hierover op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van de gebeurtenissen en de dwang die N. A. zou uitgeoefend hebben.

Hierop aansluitend geven K. en F. tegenstrijdige verklaringen af over de discussies tussen N. A. en K. K. beweert namelijk dat F. nooit getuige was van de ruzies omdat ze buiten speelde en dat F. nooit iets heeft opgemerkt omdat K. haar er nooit over vertelde (CGVS K. dd. 06/06/2018, p.5). F. zelf zegt echter dat ze N. A. en K. vaak ruzie zag maken en dat ze elke dag ruzie hadden (CGVS F. dd. 29/03/2018, p. 3) waarna ze beschrijft wat ze zag (CGVS F. dd. 29/03/2018, p. 4). Deze duidelijke tegenstrijdigheden over de discussies doet opnieuw sterk twifelen aan de waarachtigheid ervan.

Verder beweert J. in eerste instantie dat N. A. problemen had met uw huwelijk omdat hij uw familie niet kende (CGVS J. dd. 24/01/2018, p. 5). Later beweert ze echter dat N. A. niet geïnteresseerd was in uw huwelijk met J. en er geen mening over had (CGVS J. dd. 06/06/2018, p. 6). K. zegt dan weer dat N. A. akkoord ging met uw huwelijk met J. en zelfs een rol speelde in de huwelijksceremonie waarbij J. ook getuige was (CGVS K. dd. 24/01/2018, p. 3). Hoe jullie dit schetsen is maar weinig geloofwaardig. J. geeft zelf meermaals aan dat zij met u trouwde om een beschermer te hebben voor de familie (CGVS J. dd. 24/01/2018, p. 3). In dat geval mag verwacht worden dat N. A. als huidige beschermer van de familie op zijn minst geïnteresseerd zou zijn in dit huwelijk, zeker indien hij werkelijk van plan was F. tot een huwelijk met zijn zoon te dwingen. J. verklaart zelfs uitdrukkelijk dat N. A. schrik had dat haar moeder F. zou verloven aan iemand van uw familie (CGVS J. dd. 29/03/2018, p. 6; CGVS J. dd. 06/06/2018, p. 6). Dat N. A. geen mening of interesse zou hebben in dit huwelijk dat de machtsverhoudingen binnen de familie compleet veranderde, past niet in de door jullie geschetste context waarin N. A. uw schoonzus kon dwingen tot een huwelijk met zijn zoon. Bovendien moet hierbij nog een ernstige kanttekening gemaakt worden. Het is onbegrijpelijk dat u en J. terug naar Aqcha trokken om daar te huwen en te wonen terwijl u net in de familie was gebracht om als beschermer voor de familie te dienen, dus ook van F. en K. Geconfronteerd met deze vreemde beslissing zegt uw vrouw dat ze dachten dat u na het huwelijk bij uw schoonfamilie in Kabul zou blijven (CGVS J. dd. 06/06/2018, p. 3). Dit misverstand over de toekomstige woonplek is in de Afghaanse context na een verloving van negen maanden (CGVS K. dd. 24/01/2018, p. 3; CGVS F. dd. 06/06/2018, p. 3) waarin dergelijke afspraken konden gemaakt worden absoluut niet geloofwaardig, zeker gezien het belang van de rol van een mannelijke beschermer in een huis.

Deze duidelijke tegenstrijdige en onwaarschijnlijke verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van dit gedwongen huwelijk sterk en versterken de vaststelling dat er geen sprake was van enige dwang om F. met J. te laten trouwen.

Dat leidt tot het besluit dat er geen geloof wordt gehecht aan jullie vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch aan een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Ook de RvV concludeerde inzake dit asielmotief dat, gezien de veelheid aan frappante tegenstrijdigheden in de verklaringen van uw moeder, zus en schoonbroer, er geen geloof kan worden gehecht aan het beweerde gedwongen huwelijk, noch aan de vermeende problemen met en vrees ten aanzien van uw oom, N. A. Dat u zich nu weer op die problemen baseert om uw eigen verzoek te staven volstaat niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

In tweede instantie haalt u een nieuw persoonlijk element aan in uw eigen verzoek om internationale bescherming, namelijk het feit dat J. u verkrachtte en meerdere malen ongewenst aanraakte, kort voor jullie vlucht uit Afghanistan. De reden die u aanhaalt waarom hij u zou verkracht en aangerand hebben, is het feit dat u niet wilde trouwen met hem (CGVS, p.22). U legt een duidelijke link tussen uw verkrachting en het gedwongen huwelijk waartegen u en uw moeder gekant waren. U stelt ook dat hij u verkrachtte, omdat u op die manier niet met iemand anders zou kunnen trouwen. J. dacht volgens u nog steeds dat u zijn vrouw zou worden (CGVS, p.25). Het is bijgevolg weinig aannemelijk dat hij u dan op voorhand reeds zou verkrachten, immers diende hij enkel te wachten tot jullie huwelijk en was het ook niet geweten dat u Afghanistan zou ontvluchten. Voorts wordt de geloofwaardigheid van dit incident zwaar aangetast wegens de al vastgestelde ongeloofwaardigheid van het gedwongen huwelijk. Dit wordt immers als onderliggende oorzaak aangehaald van de verkrachting.

Voorts is het merkwaardig dat u deze feiten nooit eerder aanhaalde. U heeft deze nog niet eerder tegen iemand verteld, zelfs niet tegen uw moeder of zus na uw vlucht uit Afghanistan, toen jullie al veilig buiten het bereik waren van uw neef en uw oom. Ook nu blijft u herhalen dat u het niemand wil vertellen (CGVS, p.26). Uw sociaal assistent vertelde u dat u bij het CGVS vrij kan praten en uw problemen niet bij uw familie terecht zouden komen (CGVS, p.27). Het CGVS kan begrip opbrengen voor het feit dat personen die dergelijk misbruik hebben ondergaan kampen met schaamte en schuldgevoelens en dat het enige tijd duurt voor men hierover kan spreken. Echter dient hier ook te worden opgemerkt dat de kans hierover in vertrouwen te praten zich al eerder voordeed. Tijdens de behandeling van het dossier van uw moeder, waarop u ingeschreven stond als minderjarige, werd u ook persoonlijk gehoord. Hier was niemand van uw familie bij aanwezig, enkel uw advocaat. U sprak toen enkel over het gedwongen huwelijk met J., en repte geen woord over de verkrachting of de aanrandingen die hij u zou hebben aangedaan. Tijdens dit persoonlijk onderhoud werd nochtans duidelijk gemaakt dat hetgeen u daar vertelde niet ter ore zou komen van uw familie (Dossier (...), Persoonlijk onderhoud 29/03/2018, p.6). Toch haalt u tijdens het persoonlijk onderhoud van uw eigen verzoek aan dat u toen niets zei, omdat u niet wilde dat uw familie hiervan op de hoogte zou zijn (CGVS, p.27). Het feit dat u toen deze gebeurtenissen niet aanhaalde, doet gezien deze vaststellingen verdere afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Ook haalt u meermaals aan dat u niet terug kan wegens het ontbreken van een mannelijke beschermer of een 'supporter' in Afghanistan (CGVS, p.13, p.14, p.20, p.21, p.23). Uw vader stierf voor uw geboorte en u heeft geen broers. U stelt dat uw schoonbroer u niet kan beschermen, omdat hij dit niet accepteert en nu reeds minder contact met hem heeft (CGVS, p.13, p.21). Dat hij u niet zal willen beschermen en ondersteuning bieden is een loutere bewering. Aangezien de problemen met uw oom N. A. en uw neef J. niet geloofwaardig geacht worden, is er geen reden om aan te nemen dat u niet kunt rekenen op de steun van uw familieleden bij terugkeer.

Tot slot kan er geen vrees vastgesteld worden als gevolg van uw verblijf in België bij uw terugkeer. U gaat naar school en werkt, gaat op stap met vriendinnen en draagt westerse kleding, zo geeft u aan (CGVS, p.11, p.12, p.13, p.14). U gaat ook sporten in het park, of speelt pingpong in het opvangcentrum. Met Afghaanse vriendinnen spreekt u thuis af, met Belgische vriendinnen gaat soms shoppen in Antwerpen (CGVS p. 10). Voor de toekomst heeft u het vooral over studeren, werken, rondhangen met vrienden en reizen (CGVS, p.18). U zou willen werken als buschauffeur, u behaalde hiervoor al uw theoretisch rijbewijs en u wil studeren (CGVS p. 8). U stelt dat u in België veranderde, dat u hier uit kan gaan in welke stijl u wilt en hier kan doen wat u wilt (CGVS, p.19). Ook al was u minderjarig bij uw vertrek uit Afghanistan, u toont niet in concreto aan dat uw verblijf in België van u een dusdanig verwesterde vrouw zou hebben gemaakt dat u niet opnieuw uw leven in Afghanistan zou kunnen opnemen. In het centrum waar u verblijft draagt u altijd uw hoofddoek, dit omdat daar andere (Afghaanse) jongens zijn en u zich zonder hoofddoek schaamt, daarbuiten draagt u deze soms als u het leuk vindt (CGVS, p.13). U bent een praktiserende moslim, bidt en vast nog steeds tijdens de Ramadan (CGVS, p.15). Ook stelt u dat u in Afghanistan geen andere religieuze zaken moest doen in vergelijking met hier (CGVS, p.15). U vindt het nog steeds belangrijk om te bidden en deel te nemen aan de Ramadan (CGVS, p.15). Aldus kan gesteld worden dat een terugkeer naar een islamitisch land als Afghanistan geen danig grote aanpassing van u zal vergen. Verder bent u geen lid van bepaalde verenigingen of bent u hier niet politiek actief (CGVS p. 11-12). U luistert naar muziek, zowel westerse als Afghaanse en thuis danst u soms met vrienden, niet in discotheken (CGVS p. 12). Dat u in Afghanistan niet dezelfde vrijheden zou kennen als hier volstaat niet om een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade te weerhouden. Deze beperkingen zijn gebaseerd op de in Afghanistan heersende culturele normen en waarden en betreffen algemene in het land geldende regels. U toont niet aan dat er fundamentele rechten van uw persoon geschonden zouden worden indien u naar Kabul, vanwaar u afkomstig bent, zou terugkeren en zich zou moeten aanpassen aan de aldaar geldende waarden en normen. Dat u niet vrij zal zijn om uw (huwelijks)partner te kiezen is een blote bewering, er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen omtrent het gedwongen huwelijk dat door uw oom zou zijn beslist, en bovendien is er actueel geen enkele sprake van een gepland huwelijk (CGVS p. 20). Dat u in Afghanistan, meer bepaald in Kabul, niet naar school zal kunnen gaan is ook een bewering die niet wordt gestaafd. Bovendien blijkt uit objectieve informatie dat er meer onderwijsmogelijkheden zijn gekomen voor meisjes en vrouwen, zeker in de grote steden als Kabul. Dat u niet zal kunnen studeren of werken als vrouw in Kabul wijt u vooral aan het feit dat u geen mannelijke beschermer heeft, terwijl geen geloof wordt gehecht aan de problemen met uw oom en u ook een schoonbroer heeft.

Los van uw nonkel N. A. en uw neef J. en het feit dat u een ongehuwde vrouw bent en een vrijere levensstijl wil, heeft u geen andere vrees bij terugkeer (CGVS, p.19).

Er moet dan ook besloten worden dat u niet aantoont dat u door uw verblijf in België dermate ingrijpend veranderde dat u hierdoor een gegronde vrees op vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt bij terugkeer naar Afghanistan.

Ook de documenten die u ter staving van uw verzoek indiende, kunnen deze bevindingen niet veranderen. De taskara van uw moeder en haar medisch dossier staven de verklaringen in uw eigen asielaanvraag niet. Ook de uitslag van uw theoretisch rijexamen, de aanvraag voor een voorlopig rijbewijs en uw arbeidsovereenkomst, vertonen geen bewijskracht omtrent uw asielrelaas maar zijn louter documenten die uw bezigheden in België aantonen."

Gelet op het voorgaande is niet voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b), van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Opdat aan verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er moet tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest "*Elgafaji*" waar het Hof van Justitie van de Europese Unie onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar "*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, het zuidoosten en het oosten van Afghanistan. Zo zijn er een aantal provincies die te kampen hebben met een voortdurende en open strijd tussen anti-regeringselementen (AGE's) en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In deze provincies is er sprake van aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van grondoffensieven, luchtbombardementen, aanslagen met "*improvised explosive devices*" (IED's), In deze provincies vallen er veel burgerslachtoffers en dwingt het geweld de burgers om hun woonplaats te ontvluchten. In andere provincies is er geen aanhoudende en open strijd maar vinden wel regelmatig veiligheidsincidenten plaats, waarbij de omvang en intensiteit van het geweld lager ligt dan in de provincies waar openlijk wordt gevochten.

Tevens is de veiligheidssituatie in de steden anders dan de veiligheidssituatie op het platteland, gelet op de verschillen in typologie en omvang van geweld tussen het platteland en de steden.

Verschillen in veiligheidssituatie blijken tenslotte ook uit de visuele weergave ervan in de '*conflict severity*' map van UNOCHA.

Op basis van drie indicatoren (veiligheidsincidenten, burgerslachtoffers en conflict-gerelateerde interne verplaatsingen) onderscheidt UNOCHA voor elke provincie en per district vijf categorieën naargelang de ernst van het conflict.

Een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier, leidt dan ook tot de vaststelling dat het geweldsniveau, de omvang van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

Bijgevolg kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit niet volstaan.

De focus moet worden gericht op de regio waar verzoekster leeft (*in casu* de regio van bestemming) en op de beoordeling of zij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In zoverre het verzoekschrift citeert uit informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in de stad Kabul, wijst de Raad erop dat deze informatie dezelfde is en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de objectieve en zeer uitgebreide, ruim gedocumenteerde en gedetailleerde informatie van de commissaris-generaal. Verzoekster brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier en aangebracht in de aanvullende nota niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

De motivering van de bestreden beslissing wordt bevestigd als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_city_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de

internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten geviseerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiitische wijken van de stad geviseerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten geviseerd.

Omwille de aard van de doelwitten die geviseerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verder brengt verzoekster geen individuele elementen bij, noch blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeksters persoonlijke omstandigheden van die aard zijn dat zij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat zij een groter risico loopt dan andere burgers in haar herkomstregio op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld aldaar.

Gelet op het voorgaande, is de verwijzing vanwege verzoekster naar de 'sliding scale' in het arrest "Elgafaji" niet dienstig en kan de redenering die zij hieromtrent opbouwt en die zij baseert op de bewering dat zij persoonlijke omstandigheden in de zin van de 'sliding scale' zou hebben aangetoond, niet worden gevolgd.

Derhalve zijn er geen zwaarwegende gronden voorhanden die erop wijzen dat verzoekster bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend twintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP